

Θέλουμε

Η ιστορία της Παστού, του Κανταρά,
της Μάριαμ, του Σενταρά και της
Ομέϊρα.

Πίσω τον Μπαμπά μας!!!!

Την Παστού και τα τέσσερα παιδιά της, τον Κανταρά, τη Μαριάμ, τον Σενταρά και την Ομεϊρά, τους γνωρίσαμε στην Μυτιλήνη, όταν φτάσανε, τον Αύγουστο του 2013. Τους ξαναείδαμε το Σεπτέμβριο του 2013, όταν είχαν επιστρέψει από την Αθήνα, αναζητώντας τα ίχνη του μπαμπά τους. Κάθονταν έξω από την Αστυνομία και περίμεναν, ελπίζοντας να απελευθερωθεί ο πατέρας τους. Η μάνα και τα τέσσερα παιδιά πιστεύανε ότι εάν έμεναν έξω από την Αστυνομία για μέρες και νύχτες, θα ξημέρωνε η μέρα που θα έβγαινε ελεύθερος ο μπαμπάς!

Μετά από πολλές προσπάθειες να τους πείσουμε ότι χρειάζεται χρόνος για να βγεί, δέχτηκαν να περάσουν μια νύχτα στο ΠΙΚΠΑ και να πάμε την επομένη μαζί στο δικαστήριο για να μιλήσουν στην εισαγγελέα. Φτάνοντας στο ΠΙΚΠΑ εκείνο το βράδυ, τα πρόσωπά τους γέλασαν όταν είδαν άλλα Αφγανάκια να τρέχουν και να παίζουν και να τους υποδέχονται.

Την επομένη περιμέναμε αρκετές ώρες στα παγκάκια του δικαστηρίου αλλά η εισαγγελέας δεν ήταν εκεί. Οι μέρες πέρασαν, ο πατέρας βρισκόταν στη Χίο κρατούμενος μέχρι τη δίκη, η μάνα δεν είχε πού να πάει με τα παιδιά της. Έτσι, παρέμειναν στο χώρο του ΠΙΚΠΑ, καλεσμένοι του «Χωριού του “Όλοι μαζί”».

Όταν άρχισε η σχολική χρονιά, οι άνθρωποι από το χωριό έκαναν όλα τα αναγκαία για μπουν τα παιδιά στο σχολείο. Διαβάζοντας την ιστορία της Παστού, καταλαβαίνουμε πόσο μεγάλο δώρο για την οικογένεια είναι το αυτονόητο: τα παιδιά της να πηγαίνουν σχολείο.

Ευχαριστούμε θερμά και το σχολείο που τους αγκάλιασε με ζεστασία και κατανόηση. Παρ' όλη τη χαρά τους, η βασική τους σκέψη παραμένει στον πατέρα τους. Καθημερινά βρίσκουν κάτι καινούργιο που θα μπορούσαμε να κάνουμε για να μιλήσουμε στους δικαστές, στην Αστυνομία, σε όσους κατά τη γνώμη τους αποφασίζουν για την τύχη του μπαμπά τους. Για να

Για να μαζέψουν λεφτά, κάποια μέρα ρώτησαν αν μπορούν να βγούνε στη Μυτιλήνη να μαζέψουν σκουπίδια, πλαστικά μπουκάλια, να τα πουλήσουν για τα έξοδα του δικαστήριου του πατέρα τους. Σκεφτήκαμε καλύτερα να κάνουμε ένα βιβλίο όλοι μαζί με την ιστορία τους και να το πουλάνε. Έτσι γεννήθηκε η ιδέα να φτιάξουμε αυτό το βιβλίο: αντί για μάζεμα πλαστικών και σκουπιδιών.

Τις επόμενες μέρες καθίσαμε με την Παστού και τον μεγάλο γιό, τον Κανταρά, και γράψαμε την ιστορία τους. Συγχρόνως, τα τρία μικρά κάθονταν μαζί μας και ζωγράφιζαν αυτά που ξανάρχονταν στη μνήμη τους. Η ιδέα ότι όλοι μαζί κάνουμε κάτι για τον πατέρα τους τούς έδωσε κουράγιο.

Αγοράστε, λοιπόν, αυτό το βιβλίο για να μπορέσει ο πατέρας να έχει δικηγόρο, που να γνωρίζει την ιστορία του και να τον υπερασπιστεί σωστά. Και ελάτε στη δίκη του! Να μην αφήσουμε την οικογένεια μόνη!

Ομεϊρά, Μαριάμ, Παστού, Σενταρά, Κανταρά,
Χωριό του «Όλοι μαζί», w2eu.

Κανταρά:

Από το Αφγανιστάν φύγαμε στο Πακιστάν, στην πόλη Κουέτα. Μετά, πήγαμε με διακινητή στην Τεχεράνη και μετά από επτά μέρες σ' αυτή την πόλη, βρήκαμε άλλο διακινητή να μας φέρει στην Τουρκία. Όταν φτάσαμε εκεί, μας τελείωσαν τα λεφτά. Εγώ με τ' αδέρφια μου και οι γονείς μας κοιμόμασταν στο πάρκο. Ο πατέρας βρήκε δουλειά σε ένα εργοστάσιο που ράβουνε ρούχα. Βρήκαμε ένα μικρό σπίτι με 200 λίρες, με μπάνιο και τουαλέτα. Ήταν υπόγειο και βρωμούσε.

Εκεί που ζούσαμε σε αυτό το σπίτι, βρήκε δουλειά και η μάνα μου για 500 λίρες το μήνα. Δούλευε σε εργοστάσιο για ρούχα. Τα λεφτά πάλι δεν έφταναν γιατί είχαμε έξοδα: ρεύμα, νερό, φαγητό και θέλαμε να μαζέψουμε λεφτά για να έρθουμε στην Ευρώπη. Τότε η μάνα μου μού είπε: «να πιάσεις και εσύ δουλειά».

Πήγα σε ένα εργοστάσιο για ρούχα αλλά επειδή ήταν πολύ δύσκολη η δουλειά, την άφησα μετά από λίγες ημέρες. Και ξεκίνησα να μαζεύω σκουπίδια, σίδερα και πλαστικά. Περίπου 150 κιλά βάρος μαζεύαμε με τα αδέρφια μου και τα σέρναμε με το καρότσι. Όταν φτάναμε σπίτι, πίναμε δύο μπουκάλια νερό από την κούραση.

Μετά από τρεις μήνες, αφού μαζέψαμε λεφτά, μιλήσαμε με το διακινητή για να έρθουμε στη Λέσβο. Φτάσαμε στην παραλία, στην Τουρκία, και ήταν εκεί κόσμος από διάφορες χώρες, πολύς κόσμος στην παραλία. Εκεί, ξαφνικά, χάσαμε τον πατέρα μου. Τον ψάχναμε παντού αλλά δεν τον βρήκαμε.

Καθήσαμε εκεί που ήμασταν και περιμέναμε. Φοβόμασταν κι αναρωτιόμασταν «τι έγινε; πέθανε;» Απ' το μυαλό μου πέρασαν διάφορα: τον πήρε ο διακινητής; Τον πήρανε οι Κούρδοι; Κλαίγαμε συνέχεια.

Πάλι ξαναπήγα στους Κούρδους και τους ρώτησα «πού είναι ο πατέρας μου;», Και μου είπε ένας «Εμείς δεν ξέρουμε πού είναι». Περιμέναμε μια μέρα, περιμέναμε δύο μέρες, τρεις μέρες, τίποτα...

Τελικά, ήλθε η τουρκική αστυνομία, μας έπιασαν και μας πήγανε στη φυλακή. Κάτσαμε περίπου 10-15 μέρες. Μετά τη φυλακή μας άφησαν ελεύθερους και πήγαμε στην Ισταμπούλ.

Στην Ισταμπούλ, πάλι πήγα να μαζέψω σκουπίδια και τέτοια. Μετά από 14 μέρες μάθαμε για τον πατέρα μου ότι ζει. Ότι είναι στην Ελλάδα, στη Μυτιλήνη, τον είχανε πιάσει και τον κατηγορούν για διακινητή.

Μας είπε «Με το ζόρι με βάλανε στη βάρκα και μου λέγανε “πήγαινε εσύ και μετά θα έρθει και η οικογένειά σου». Με το ζόρι τον βάλανε στο ταξίδι, είδε τα παιδιά που κλαίγανε, τα κύματα και όταν πέταξαν τον κόσμο στα κύματα, ήθελε να γυρίσει πίσω στην Τουρκία. «Δεν μπορώ να αφήσω τα παιδιά μου εκεί» είπε. Αλήθεια, και εγώ είδα το φόβο, τέσσερα παιδιά με μια γυναίκα μόνη της, φοβούνται πάρα πολύ. Και όταν γύρναγαν τους σταματήσανε.

Τις 14 μέρες, που ήταν εδώ, στη φυλακή, ο πατέρας μου δεν έφαγε τίποτα. Μετά του δώσανε το τηλέφωνο να πάρει τη γυναίκα του. Εγώ έκλαιγα πάρα πολύ γιατί πίστευα ότι ο πατέρας μου πέθανε, πνίγηκε στη θάλασσα. Όλοι κλαίγαμε...

Μετά από 14 μέρες που πήραμε νέα του ότι είναι ζωντανός, χαρήκαμε. Είπαμε «Εντάξει, είναι ζωντανός». Μας είπε το λόγο που τον πιάσανε και πάλι στεναχωρηθήκαμε. Λέγαμε «τι ατυχία ήταν αυτό για μας...»

Hello all Peoples iam Talking
Five Minute To for My father
My Name is GAND Acha
My Father Name is ZAHIL agha
why my father in Giel
My Father is NOT aghien NOT aghien
you all is things see because my father
Have four children wife in mother in
father/ why my father is bad working
we want come To erope we NOT want
my Father is go in the Giel
we Have Problem in Afghanistan
we come From Afghanistan To turnje
~~at~~ aghien we want school
in we go To school we ASK in the
school in the school is Talk is my
father you have NOT a card yours
children is NOT go school because
you Have NOT card aghien we stay
work because we have NOT school
aghien my mother in my father is
working in the cloths company
in we others working my sister work
in iam other working

Παστού:

Να ξεκινήσω από την Τουρκία. Στην Τουρκία, που φτάσαμε, μείναμε στο πάρκο. Μετά από μέρες βρήκαμε το σπίτι. Ήταν πάρα πολύ μικρό, τουαλέτα και μπάνιο τα είχε όλα μέσα και μικρή κουζίνα.

Δεν είχαμε λεφτά. Είχα κάτι σκουλαρίκια, τα πουλήσαμε. Ήταν της κόρης μου. Για της κόρης μου τα σκουλαρίκια, που τα πούλησα, έκλαιγα πάρα πολύ και ο κόσμος ρωτούσε «γιατί κλαίς;» Ο κόσμος με έβλεπε και δεν καταλάβαινα τη γλώσσα τους. Και ο άντρας μου έκλαιγε, όλοι μας κλαίγαμε. Δεν καταλαβαίνανε που τους έλεγε «πούλησα τα σκουλαρίκια της γυναίκας και της κόρης μου. Αλλά η κόρη μου στεναχωρήθηκε γιατί πουλάμε τα σκουλαρίκια της, γι' αυτό κλαίμε. Που δεν έχουμε λεφτά και αναγκαζόμαστε να τα πουλήσουμε.»

Δεν είχαμε λεφτά ούτε για να πάρουμε τηλέφωνο στο Αφγανιστάν, να τους πούμε ότι φτάσαμε στην Τουρκία. Μια γυναίκα, που ήρθε, της είπαμε ότι δεν έχουμε λεφτά και πήγε και είπε στον κόσμο «Είναι Αφγανοί!». Και μαζέψανε οι άνθρωποι μακαρόνια, ρύζι και μας φέρανε. Μας βοηθήσανε. Φέρανε λάδια και τέτοια όταν τελειώσανε τα τρόφιμα, πάλι καλά που μας βοηθήσανε...

Το υπόγειο που μέναμε στην Τουρκία

Το σπίτι δεν είχε χώρο, όλοι κοιμόμασταν σε ένα στρώμα στο πάτωμα. Από τότε έχω πρόβλημα, όταν στενοχωριέμαι πονάει το στομάχι μου. Και πρήζεται όταν σκέφτομαι πολύ.

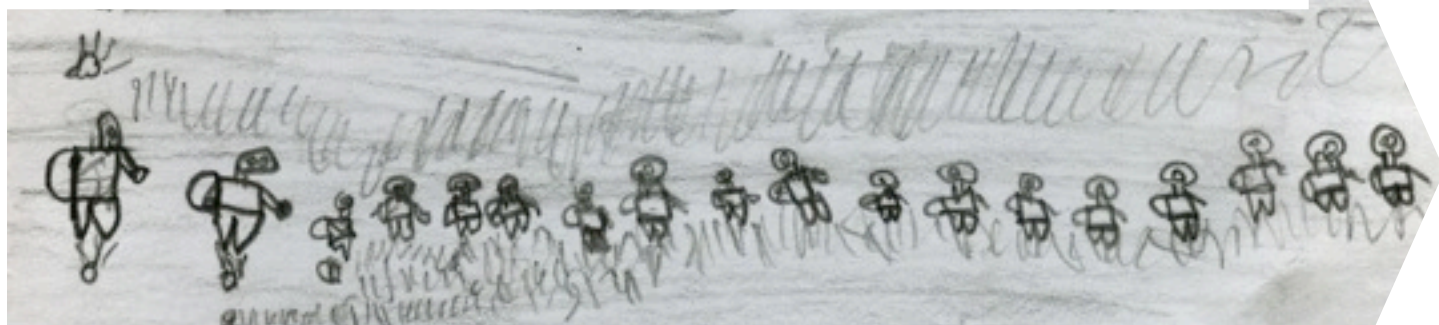
Στο σπίτι, που ήταν μικρό, τα παιδιά φωνάζανε κι έτσι πήγαινα και καθόμουν στην πόρτα. Γιατί όταν φωνάζανε τα παιδιά, δεν άντεχα και δεν είχα χώρο για να κάτσω. Ο άντρας μου μού έλεγε: «Έλα να κάτσεις μέσα στο σπίτι». «Όχι!» του έλεγα. «Εδώ έξω είμαι καλά», γιατί δεν μπορούσα να του πώ ότι είμαι στενοχωρημένη, ότι έχει σφίχτει η καρδιά μου. Κι έτσι καθόμουν μόνη μου στην πόρτα. Αρρώστησα πολύ. Πόναγαν τα πόδια μου. Όποιος έμπαινε μέσα στο σπίτι, σκέπαζε με το χέρι το στόμα και τη μύτη του γιατί βρωμούσε. Όταν φύγαμε από το Αφγανιστάν, είπαμε να πάμε κάπου πού να 'ναι καλύτερα αλλά σ' αυτό το σπίτι ήταν χειρότερα.

Τα βράδια μαζεύαμε σκουπίδια όλη η οικογένεια και ο άντρας μου μού έλεγε «Μην έρθεις εσύ, είναι ντροπή μια γυναίκα να το κάνει αυτό.» Και του λέω «Ντροπή είναι να ζητιανεύεις ή να κάνεις άλλα πράγματα αλλά η δουλειά δεν είναι ντροπή.» Έτσι σταμάτησα.

Ο άντρας μου μάζευε σκουπίδια και μια φορά είδαμε φαγητά που ήταν καθαρά, ψωμί που φαινόταν φρέσκο και το πήραμε να το φάμε. Μαζεύαμε τα λεφτά για να έρθουμε στην Ευρώπη.

Πήγαμε στην παραλία, στο δάσος, και ήταν εκεί πολύς κόσμος. Και φωνάξαν τον άντρα μου οι διακινητές: «έλα εσύ εδώ, έλα να μας βοηθήσεις να βάλουμε τον κόσμο μέσα στη βάρκα.» Μας άφησε στο δάσος και πήγε να βοηθήσει να βάλουνε τον κόσμο στη βάρκα. Κι εκεί τον χάσαμε.

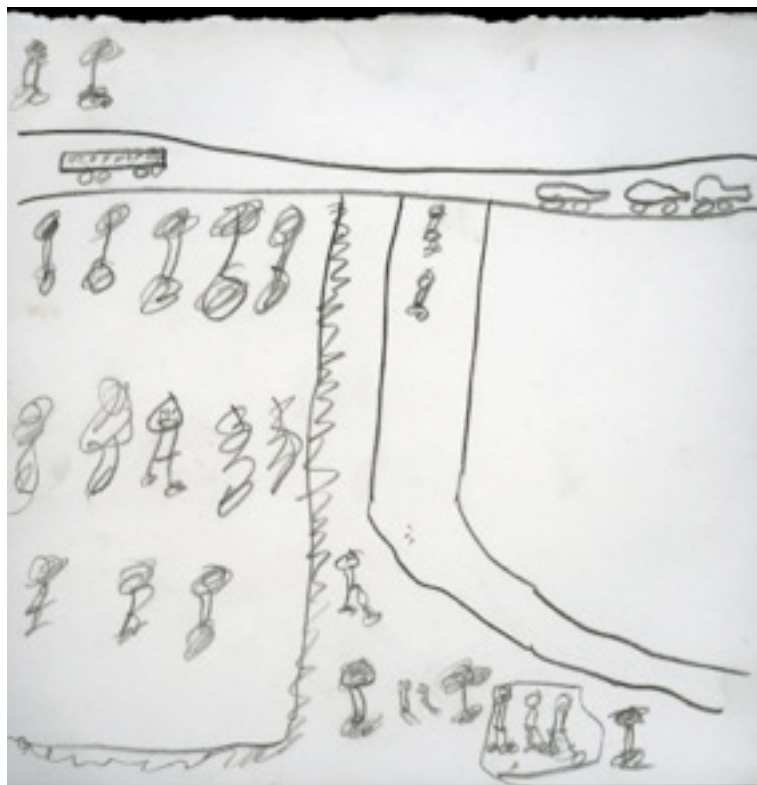

Κάθε Κούρδο που ερχόταν, τον ρωτούσα πού είναι ο άντρας μου, και μου απαντούσε «εμείς δεν ξέρουμε πού είναι» Εγώ έκλαιγα συνέχεια και ο κόσμος που θα ταξίδευε μαζί μας μάς έλεγε «μην κλαις, θα έρθει σε λίγο, μην ανησυχείς». Οι Κούρδοι τον σκοτώσανε; Τι του κάνανε; Είχα κάτσει και έκλαιγα συνέχεια. Ήρθε μετά η τούρκικη αστυνομία, που μας έπιασε, και μας είπε: «Μια βάρκα, που έφυγε, δεν ήρθε να ξαναπάρει κόσμο από την παραλία». Οι Κούρδοι είχανε φύγει και ήρθε η αστυνομία και μας έπιασε.

Μετά από τη φυλακή, πήγαμε πάλι στην Πόλη, πάλι στο πάρκο. Βρήκα δουλειά στο εργοστάσιο που φτιάχνουνε ρούχα. Εκεί που ξεκίνησα δουλειά με πληρώνανε, είπαν «Αν δεν συμπληρώσεις μήνα, δεν σου δίνουμε λεφτά». Είχα ζητήσει λεφτά γιατί δεν είχα τίποτα.

Πήρα τηλέφωνο τον αδελφό μου να μου δώσει λεφτά, να μας στείλει του είπα: «έχουν πιάσει τον άντρα μου, είναι στη φυλακή και πρέπει να πάμε στην Ελλάδα και δεν έχουμε λεφτά. Χρειαζόμαστε λεφτά για να φύγουμε.» Δανείσθηκε από τον πεθερό του που αναγκάστηκε να πουλήσει σιτάρι για να δώσει τα λεφτά, έγινε και το Μπαϊράμι, έδωσαν οι άνθρωποι στην Τουρκία λεφτά δώρο στα παιδιά μου και μετά ξεκινήσαμε να έρθουμε στην Ελλάδα.

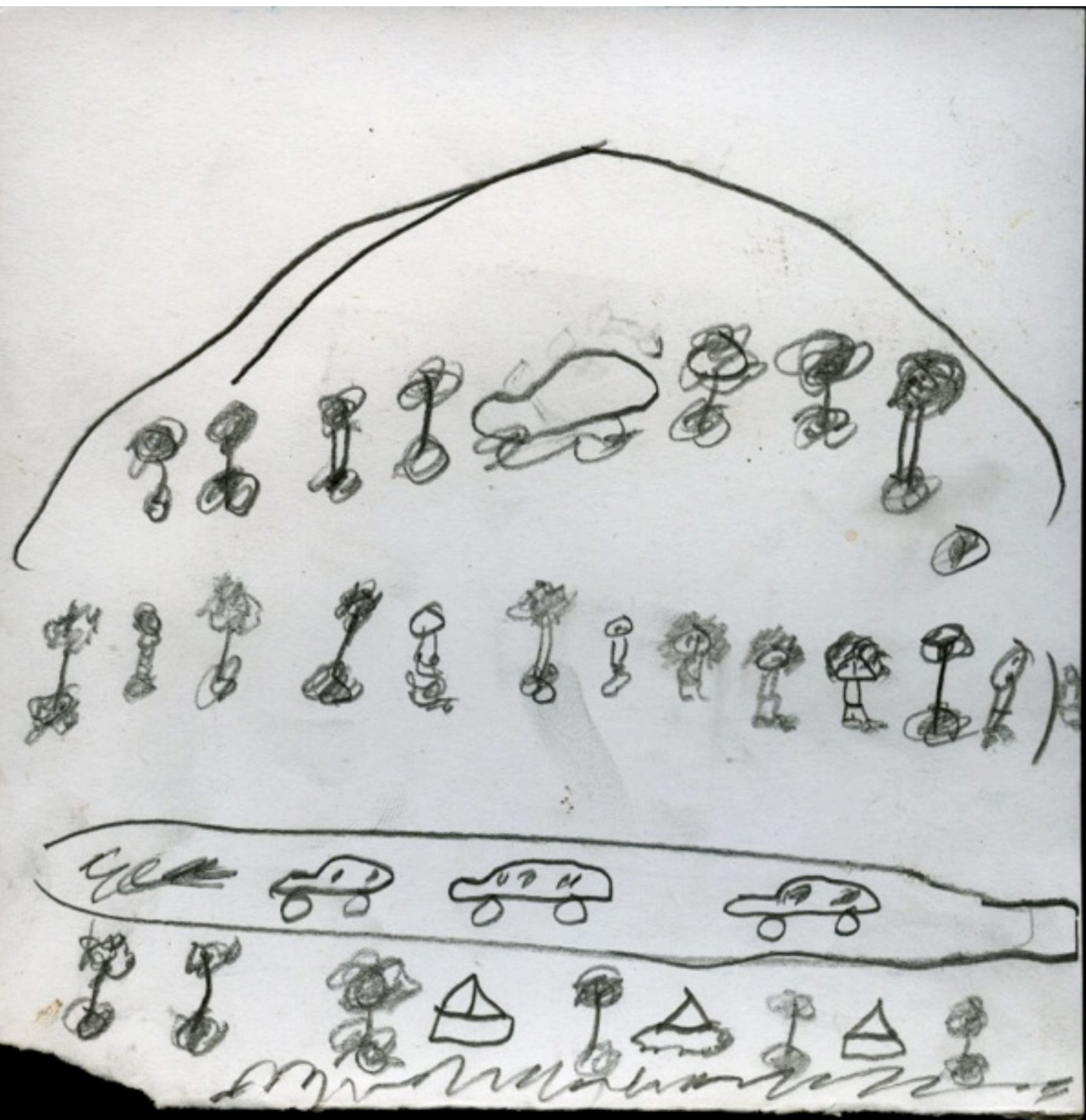
Πήγαμε στο δάσος, στην παραλία. Τον μισό κόσμο τον συνέλαβε η τουρκική αστυνομία. Εμάς δεν μας πιάσανε γιατί μας φέρνανε σε δύο δόσεις με τα αυτοκίνητα.

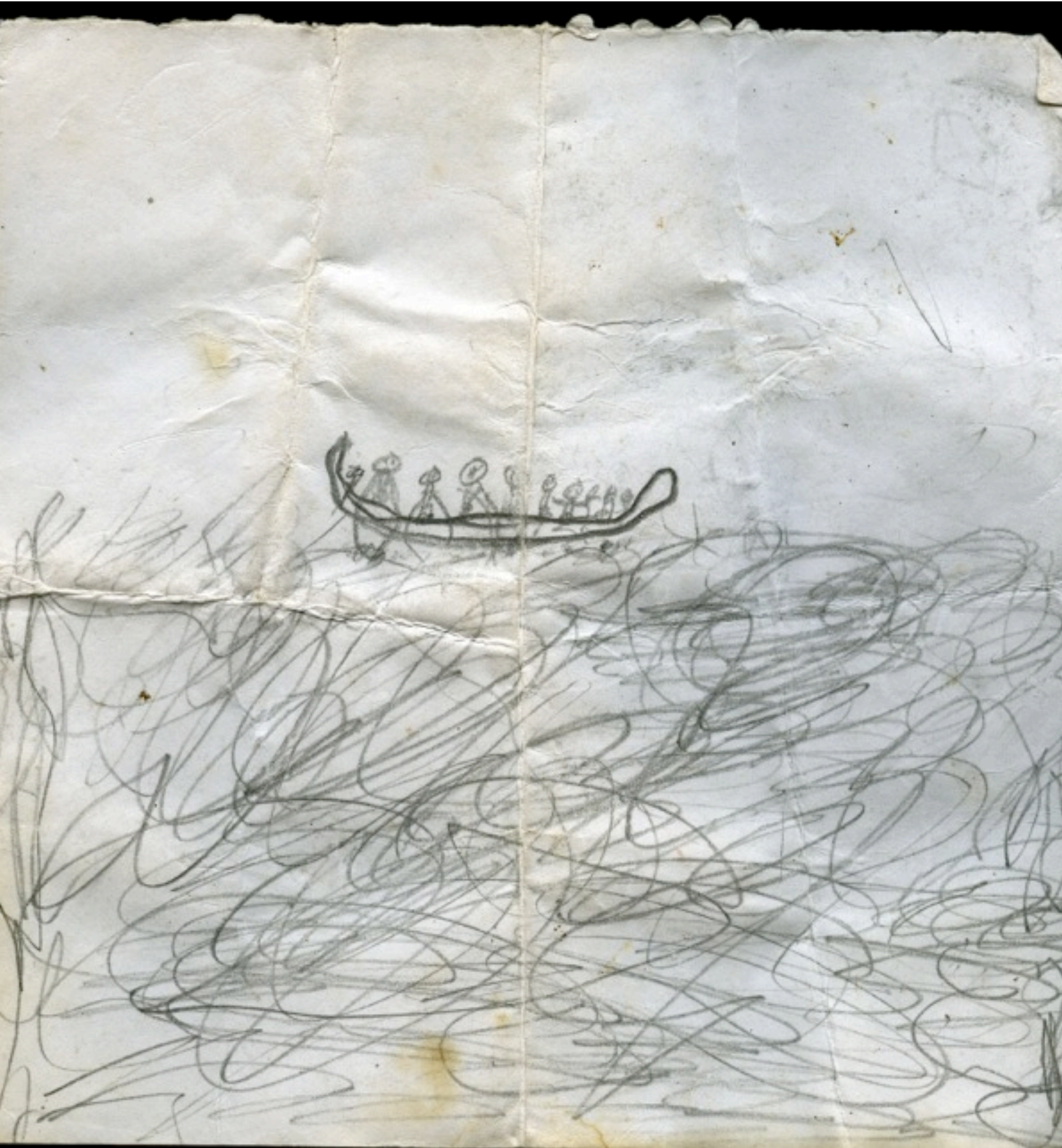

Στην Τουρκία τα βράχια που κοιμηθήκαμε περιμένοντας να φύγουμε

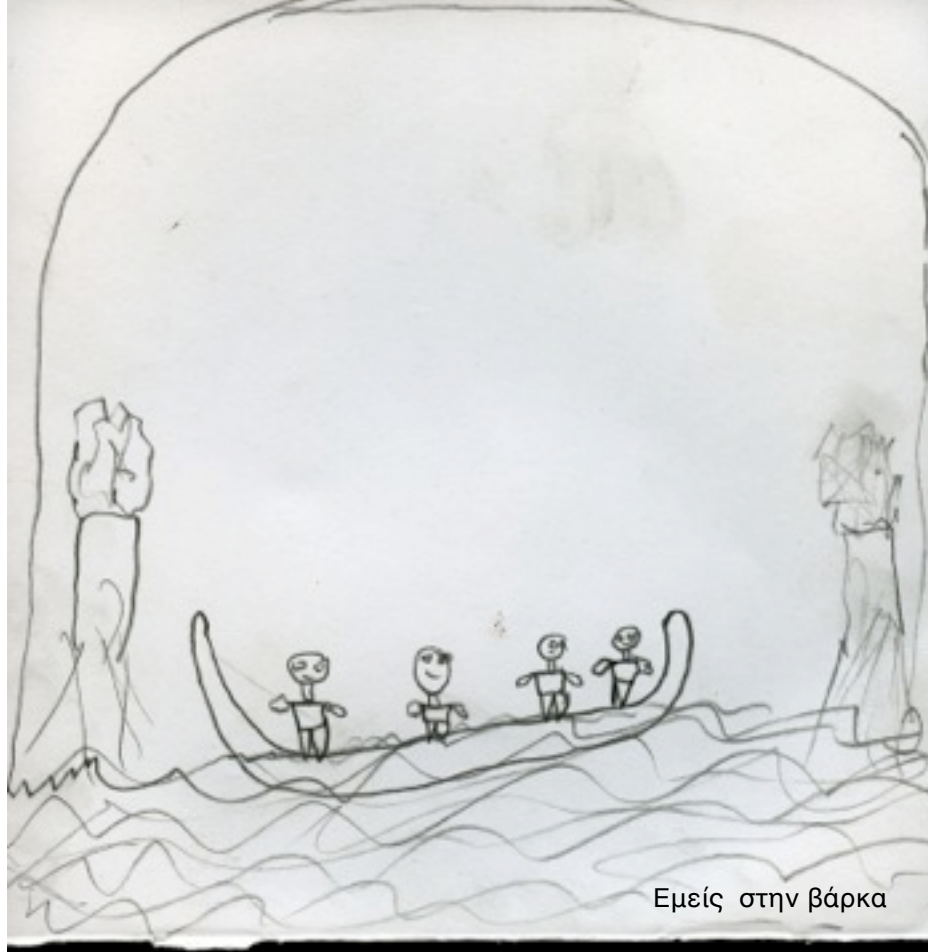
Τους μισούς που πιάσανε, δεν είχαν χαρτιά. Εμείς φτάσαμε στην παραλία και περιμέναμε να έρθουν και οι άλλοι. Ο διακινητής έλεγε «είστε λίγα άτομα, δεν μπορώ να σας στείλω στην Ελλάδα.» Περιμέναμε στο δάσος να έρθουν αυτοί που είχαν πιαστεί. Έκανε πολύ κρύο, δεν είχαμε τίποτα να βάλουμε πάνω μας.

Δύο βράδια μέيناμε στην παραλία. Ο διακινητής μας έλεγε «Με 10 άτομα δεν μπορούμε να σας βάλουμε στη βάρκα, να φύγετε. Πρέπει να περιμένουμε να έρθουν οι υπόλοιποι». Την άλλη μέρα τους άφησε η αστυνομία, τους έδωσε χαρτιά και πάλι ήρθαν στο δάσος. Όπως έρχονταν με το αυτοκίνητο, φοβήθηκαν τα παιδιά μου ότι ήρθε πάλι η αστυνομία αλλά δεν ήταν αστυνομικοί, ήταν αυτοί που τους είχαν πιάσει. Μας είπε «ελάτε, να φύγουμε». Χαρήκαμε αλλά όχι, μας πήγανε σε άλλο δάσος. Κάτσαμε εκεί μέχρι τις 9-10 το βράδυ.

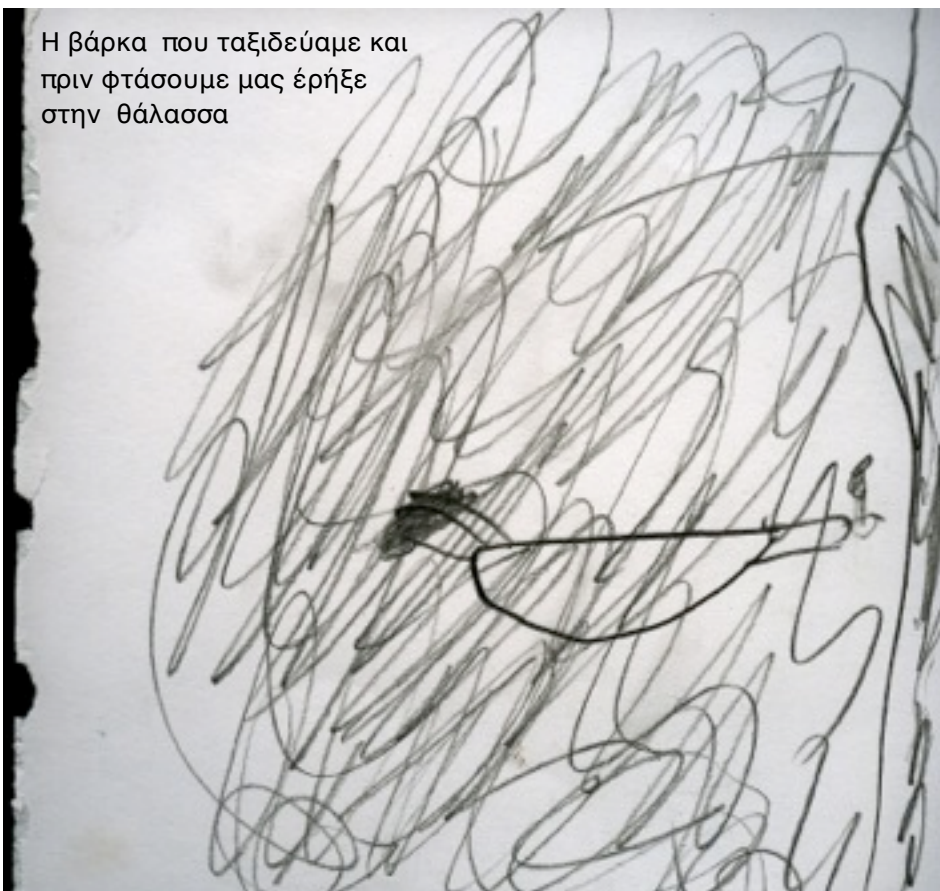
Εμείς στην βάρκα

Εμείς στην βάρκα

Φτάσαμε στην παραλία της Μυτιλήνης και μας λέει «εί, κατεβείτε». Μας πετάξανε στη θάλασσα. Τον Σεντάρα τον έπαιρνε το κύμα κι εγώ έλεγα «έχασα τον άντρα μου, τώρα θα χάσω και τα παιδιά μου». Μας ερίξανε όλους μέσα στη θάλασσα και ένας βοήθησε και μας έβγαλε όλους έξω. Μόνο έναν δεν είδε κι έλεγα «το παιδί μου το πήρε το κύμα» και πήγε και το τράβηξε. Ο άντρας που ήρθε να τραβήξει εμένα, του είπα «όχι εμένα, το παιδί μου πήρε το κύμα εκεί, πέρα» και πήγε και το έφερε.

Η βάρκα που ταξιδεύαμε και πριν φτάσουμε μας έρῃξε στην θάλασσα

Δεν είχε τουμπάρει η βάρκα, ο ίδιος ο διακινητής μας είπε να πηδήξουμε. Λέω «εδώ είναι νερά, είναι θάλασσα, δεν ξέρουμε να κολυμπήσουμε». Μας είπε «τώρα θα έρθει η αστυνομία» και μας έσπρωξε στο νερό. Και μένα με πέταξε.

Εγώ δεν σκεφτόμουν τον εαυτό μου, για τα παιδιά μου φοβόμουν. Ο ένας πήγε να φέρει το παιδί μου και άλλος με βοήθησε να βγώ από τη θάλασσα.

Όταν φτάσαμε στη Μυτιλήνη περπατούσαμε. Του ενός παιδιού μου είχε χαλάσει το παπούτσι, είχε τρυπήσει. Λέμε «να πάμε στο δρόμο», μας είπαν να μην πάμε γιατί αν μας πιάσει η αστυνομία θα μας στείλει πάλι πίσω. Έτσι είπαμε «εντάξει, θα περπατάμε στο βουνό» αλλά τα παιδιά κλαίγανε, έλεγαν «το πόδι μου, μπαίνουν αγκάθια μέσα» και κλαίγανε. Τους έλεγα «Εντάξει, τα αγκάθια δεν πειράζουν, να μην μας πετάξουν στη θάλασσα και μας στείλουν πίσω, αντέξτε!» Ανεβήκαμε στα βουνά, πήγαμε στο δάσος. Ένα βράδυ περπατάγαμε στο βουνό. Πηγαίναμε και πηγαίναμε, παντού βουνά. Κοιμηθήκαμε στο δάσος, μόνο εγώ καθόμουν και σκεφτόμουν.

Μυτιλήνη, Όταν φτάσαμε . Μας είχαν πει να μην καθίσουμε πουθενά μόνο να προχωράμε

Μυτιλήνη, Κουρασθήκαμε όμως και καθίσαμε στον δρόμο για να μας πάρει κάποιο αυτοκίνητο. Όμως δεν σταμάτησε κανείς.

Ήρθε το πρωί, ξεκινήσαμε πάλι κι ανεβήκαμε στο βουνό. Βρήκαμε ένα δρόμο, κατεβήκαμε από το βουνό. Περπατάγαμε στο δρόμο, δεν σταματούσε κανένα αυτοκίνητο για να μας πάρει. Η μικρή μου κόρη, η Ομέιρα, πονούσε το στομάχι της. Λέει «δεν μπορώ να περπατήσω». «Ούτε εγώ, πώς να σε πάρω στην αγκαλιά μου, να περπατήσω;» λέω. Έλεγα στους άντρες «Παιδιά, βοηθείστε, να πάρετε το μωρό». Βοηθήσανε αλλά ήτανε κι εκείνοι κουρασμένοι.

Μυτιλήνη, Περπατούσαμε με τα πράγματά μας στην παραλία

Όταν φτάσαμε στην πόλη, στη Μυτιλήνη, χωρίσαμε. Λέω στο κόσμο «προς τα πού είναι το καμπ;» μου είπαν «μην έρθετε μαζί μας, καθένας να πάει μόνος του να το βρει». Εγώ δεν ήξερα, τους λέω «μην με αφήνετε έτσι». Τους είπα «δεν έχω άντρα, να μας βοηθήσετε να πάμε στο κάμπ». Είπαν «εμείς δεν θα πάμε στην αστυνομία, θα φύγουμε μόνοι μας, μην έρθετε μαζί μας». Λέω «εντάξει, δείχτε μου μόνο που είναι το καμπ και μετά φεύγετε»

Μετά χωρίσαμε αλλά αυτοί πηγαίνανε κι εμείς κοιτάγαμε πού πάνε, να πάμε κι εμείς. Κοίταζα πού πάνε κι ακολουθούσα από μακριά. Μετά είδαμε το λιμάνι, όπου ήτανε ο κόσμος που είχαμε χωρίσει και τους είδαμε εκεί. Και μπήκαμε κι εμείς εκεί. Λέγανε οι Αφγανοί «έφτασες;» και χαρήκαμε που ξαναϊδωθήκαμε.

Μείναμε ένα βράδι στο λιμάνι και μετά πήγαμε στην Αστυνομία. Εκεί ρώταγα πού είναι ο άντρας μου. Λένε «δεν ξέρουμε». Τους λέμε «Μας έχει πάρει τηλέφωνο ότι είναι εδώ στη Μυτιλήνη». Μου απαντάνε «τον πήγαμε στην Αθήνα, ήταν άρρωστος. Μας δώσανε τη διεύθυνση της Αστυνομίας στην Αθήνα και μας είπαν να πάμε εκεί».

Μετά, στην Αστυνομία μας είπαν «πηγαίνετε στο νοσοκομείο». Πάλι γυρίσαμε στην Αστυνομία και τους είπαμε ότι δεν ήτανε σε αυτό το νοσοκομείο. Τελικά, τον βρήκαμε στο άλλο νοσοκομείο. Τον είδα, ρώτησα «Τι έπαθες; Πώς είσαι;». Μου λέει «Ε, τίποτα, έχω αρρωστήσει». «Σου είχανε κάνει εγχείριση;» «Όχι, απλά είμαι άρρωστος». Τα παιδιά τα είχα βάλει να κοιμηθούνε στο διάδρομο. Με ρώτησε πού είναι τα παιδιά, του είπα ότι μένουν σε ένα δωμάτιο, να μην ανησυχήσει. Ένα λεπτό ήμουνα στον άντρα μου, ένα λεπτό στα παιδιά. Τρία βράδια ήμασταν εκεί.

Μετά από τρεις μέρες η Αστυνομία πήρε τον άντρα μου. Του είπαν «Εχεις γίνει καλά, θα σε πάρουμε». Εγώ έκλαιγα «Τώρα, που σε βρήκα, θα σε πάρουν;» «Θα με πάνε πάλι στη φυλακή. Πήγαινε τα παιδιά στην άκρη, να μην με βλέπουν έτσι, με τις χειροπέδες, για να μην στενοχωρηθούν πολύ». Τα παιδιά τα έστειλα στην αυλή του νοσοκομείου και παίζανε εκεί πέρα. Όταν τον πήρανε, έκλαιγα και φώναζα «πού τον πάτε;»

Η Μαμά και εμείς οι τέσσερις, ο Μπαμπάς δεν φαίνεται γιατί είναι στην φυλακή

Ο Μπαμπάς στην φυλακή

Τουρκία πριν φύγουμε

Παστού:

Δεν έχω κανέναν να μιλήσω. Κλαίω, περπατάω πάνω-κάτω, κάθομαι μόνη μου. Η μάνα μου με παίρνει τηλέφωνο και ρωτάει «πώς είσαι;» Η μάνα μου ήταν άρρωστη, έχει κάνει εγχείρηση, έχει και ψυχολογικά προβλήματα. Ρωτάει: «Τι θα κάνεις; Ο άντρας σου είναι στη φυλακή κι εσύ μόνη με τα παιδιά, τι θα κάνεις;» Της λέω «Μην ανησυχείς, είμαστε καλά, έχουμε τα πάντα, έχουμε ό,τι χρειαζόμαστε». Και όταν κλείσω, κάθομαι και κλαίω. Δεν μπορώ να την πώ την αλήθεια πόσο άσχημη είναι η κατάσταση μας. Δεν έχω κανένα να μιλήσω και κλαίω μόνη. Δεν τους λέω πώς νιώθω γιατί αν ξέρει ότι είμαι χάλια, θα γίνει κι εκείνη χάλια. Πάω και κάθομαι πάνω στο τοιχάκι στο ΠΙΚΠΑ.

Άμα είσαι ευτυχισμένη, ακόμη κι ένα ξερό κομμάτι ψωμί νας φας, έχει τέλεια γεύση. Αν δεν έχεις ευτυχία, ακόμη και το καλύτερο φαί, ένα αρνάκι, ένα κοτόπουλο, δεν έχει γεύση. Αν δεν έχεις χαρά, αν δεν έχεις ηρεμία στις σκέψεις σου, δεν οφελεί το καλό φαί. Ο Θεός μας δίνει ένα στόμα και μας δίνει και φαγητό. Το φαγητό δεν έχει σημασία, όπου και να πάς, ένα πιάτο φαί θα το βρεις. Το μεγάλο μου παιδί πήγαινε παλιά σχολείο, τώρα με βοηθάει εμένα.

Σενταρά, με φίλους που παίζουνε σκηνάκι

σπίτι μας και ποτάμι που κάναμε μπάνιο

ψωμιά, οι φουρνάριδες στο Αφγανιστάν

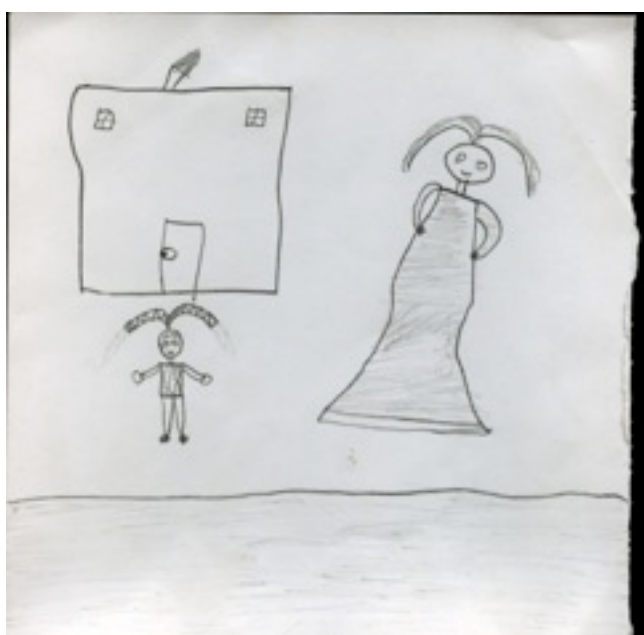

Παίζουμε σκηνάκι με τις ξαδέλφες

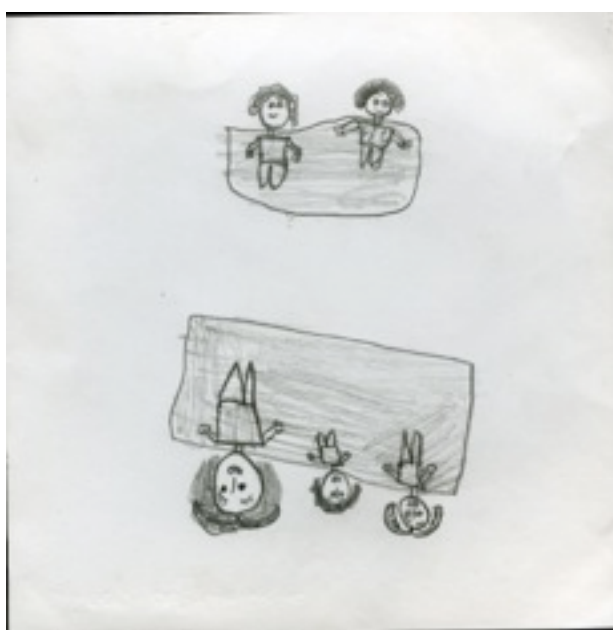
Οι Ταλιμπάν θέλανε να ξαναγυρίσει ο άντρας μου. Του έλεγαν «είσαι μουλάς». Είναι αλήθεια, ήταν με τους Ταλιμπάν πριν παντρευτούμε. Έκλαιγα και τον παρακαλούσα να σταματήσει. Φέρνανε πάντα σκοτωμένους που δεν υπακούανε τους Ταλιμπάν. Κάθε μέρα τον παρακαλούσα να σταματήσει, φοβόμουνα μην σκοτωθεί.

Ο άντρας μου σκέφτηκε και είπε «Εντάξει, θα σταμαστήσω». Πάλι οι Ταλιμπάν του ζήτησαν να ξαναέλθει. Κάναμε το πρώτο μας παιδί και ζούσαμε στη Τζαλαλαμπάντ. Φύγαμε από τη Τζαλαλαμπάντ και πήγαμε στην Καμπούλ... Ξανά οι Ταλιμπάν τον κάλεσαν να επιστρέψει. Οι φίλοι του έρχονταν σπίτι και ρώταγαν «Γιατί δεν έρχεσαι; Είσαι μουλάς». Λέγανε «Αν δεν έρθεις να κάνεις τζιχάντ, θα πάρουμε το παιδί σου» Έλεγα «Τι θα γίνει; Κάθε μέρα θα έρχονται να σε πιέζουν; Δεν θέλω να πάρουν το παιδί μας»

Έτσι είχα την ιδέα να φύγουμε μακριά. Την είπα στον άντρα μου. Είπε «Καλά που άνοιξες το στόμα σου και είπες αυτή την ιδέα»

Αφγανιστάν, το σπίτι μας και το ποτάμι, η Μαμά και η Μαριάμ

Έτσι κοιμάμαστε στο Αφγανιστάν με την Μαμά

Αφγανιστάν, φούρνος που ψήνουμε το ψωμί

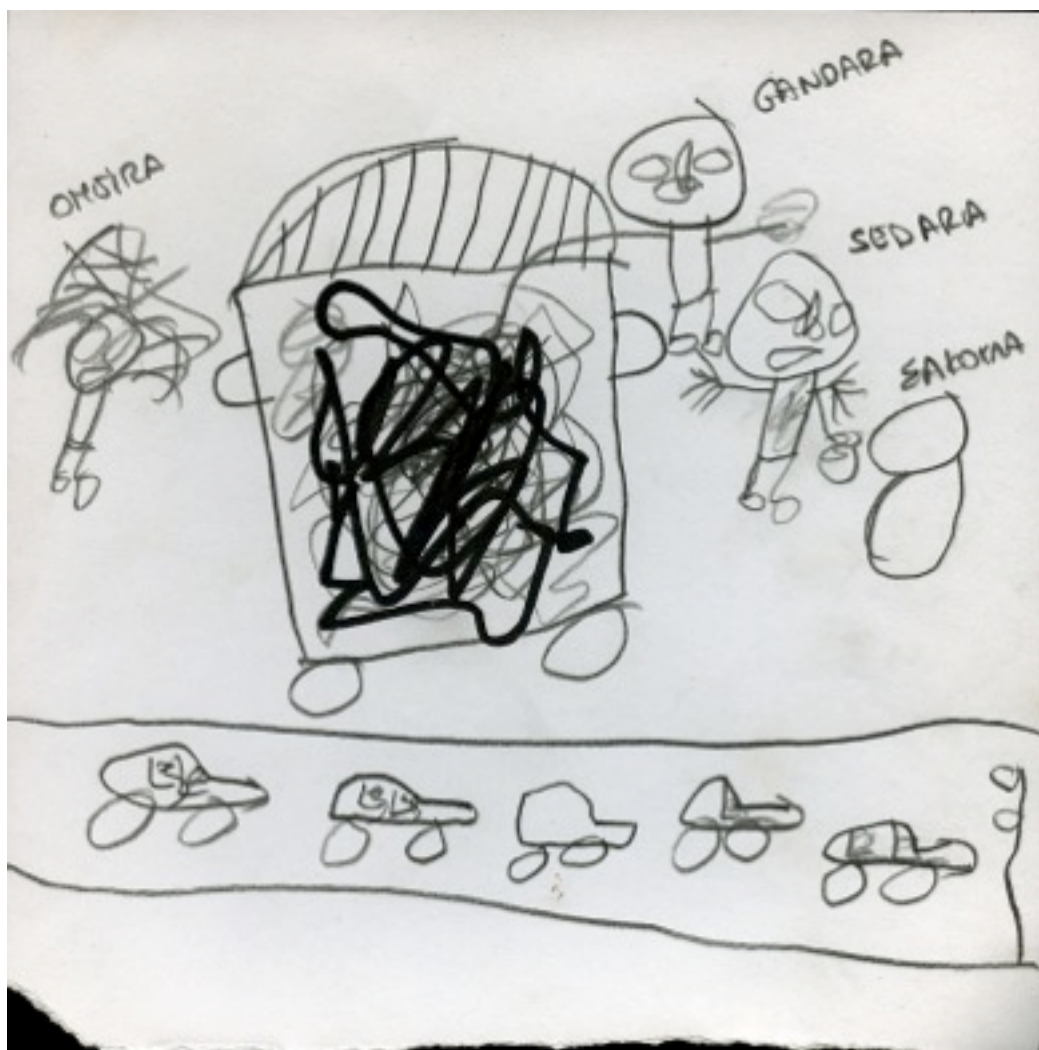

Αφγανιστάν, Μαριάμ και Ομείρα, μαζεύουμε φύλλα για να κάνουμε φωτιά.

Φτάσαμε στην Τουρκία. Φτάσαμε και νομίζαμε ότι δεν είμαστε πια στο Αφγανιστάν να κινδυνεύουμε, ότι μπορούσαμε να μείνουμε στην Τουρκία. Στην Τουρκία τα σπίτια κοστίζουν 500-600 λίγες. Πήραμε ένα πολύ μικρό με ένα δωμάτιο για 200 λίρες. Είχε μόνο ένα δωμάτιο, που ήτανε μέσα και η τουαλέτα και η κουζίνα. Μείναμε εκεί γιατί δεν είχαμε τίποτα άλλο. Ο άντρας μου και τα παιδιά μαζεύανε σκουπίδια. Θέλαμε να πάνε τα παιδιά στο σχολείο αλλά δεν τα δέχτηκαν γιατί δεν είχαμε χαρτιά, δεν είχαμε άσυλο.

Έτσι, αποφασίσαμε να φύγουμε γι' αλλού. Δεν γινόταν τα παιδιά μου να μαζεύουνε σκουπίδια. Φύγαμε για να πάνε σχολείο. Τα παιδιά γυρίζανε από τη δουλειά με μαυρισμένα χέρια, βρώμικα.

Ο κόσμος έβλεπε τη μικρή και λέγανε «Είσαι Τουρκάλα, γιατί μαζεύεις σκουπίδια;» Η Ομέιρα έλεγε «Δεν είμαι από Τουρκία, είμαι από Αφγανιστάν». Και ο κόσμος έλεγε «Τι όμορφο κορίτσι, κρίμα να μαζεύεις σκουπίδια»

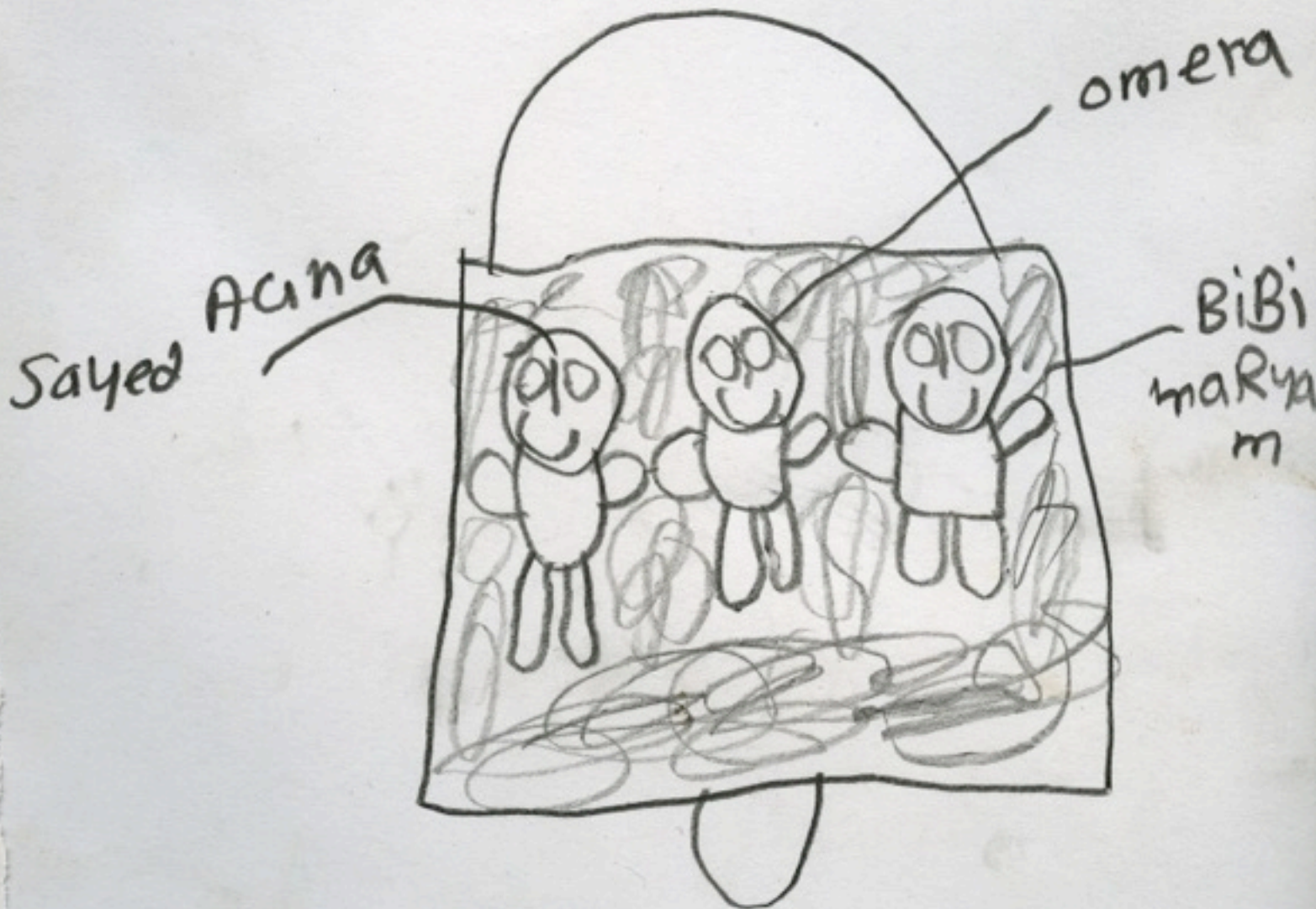

Τουρκία, μαζεύουμε πλαστικά

Αλλά ήταν από ανάγκη που μαζεύανε σκουπίδια, επειδή δεν είχαμε λεφτά. Και έβλεπα άλλα παιδιά, καθαρά, να πηγαίνουν σχολείο, και σκεφτόμουν ότι όσοι έχουνε λεφτά, έχουν καθαρά παιδιά. Εμείς δεν έχουμε λεφτά και γι' αυτό τα παιδιά μας πρέπει να μαζεύουν σκουπίδια.

Ο κόσμος έλεγε «κρίμα, το μικρό κορίτσι». Εμείς λέγαμε «Ε, δώστε μας άσυλο, να 'χουμε χαρτιά, να τα στείλουμε σχολείο». Αλλά αφού δεν μας δίνανε άσυλο, φύγαμε και ήρθαμε εδώ και έγινε αυτό με τον άντρα μου.

Αυτά τα παιδιά είναι τώρα στην ηλικία να πάνε σχολείο. Ευχομαι να βγει ο άντρας μου από τη φυλακή για να πάνε σχολείο.

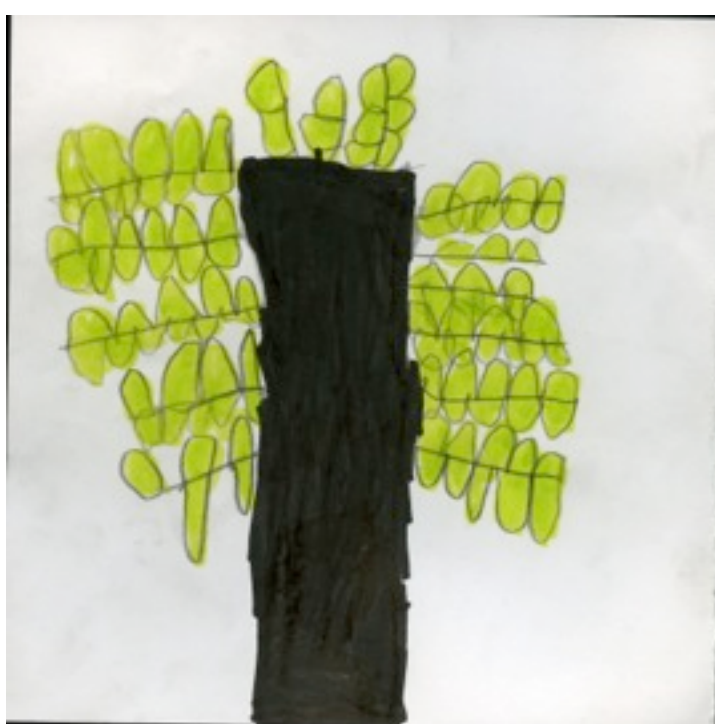

Τουρκια: Μπήκαμε μέσα στα σκουπίδια για να ψάχνουμε

πάνε τώρα και μεγαλώσουν, δεν θα μπορέσουν να σπουδάσουν και να μάθουνε κι άλλα. Τώρα πρέπει να πάνε σχολείο, όσο είναι παιδιά. Ελπίζω να απελευθερωθεί ο πατέρας τους για να μπορέσουν να πάνε σχολείο. Γι' αυτό φύγαμε: λόγω των Ταλιμπάν και των παιδιών. Να μην τους συμβεί τίποτα κακό, να ζήσουνε ειρηνική ζωή και να πάνε σχολείο. Το λιγάκι φαγητό το βρίσκουμε παντού. Αφήσαμε πίσω μας ολόκληρη την οικογένειά μας για το μέλλον των παιδιών μας. Αυτό ήτανε. Σας ευχαριστώ...

Μυτιλήνη, στο ΠΙΚΠΑ: έτοιμοι για Σχολείο

Μυτιλήνη: Αγκάθια στο βουνό που περπατάγαμε

Μυτιλήνη: στο ΠΙΚΠΑ και έξω το ξενοδοχείο με την πισίνα, το δέντρο που ανεβαίνουμε η Μαριάμ και εγώ, η κουζίνα που μαγειρεύουμε και το στρωμένο τραπέζι.

Μυτιλήνη, είμαι εγώ η Ομέϊρα στο ΠΙΚΠΑ

.Μυτιλήνη, ΠΙΚΠΑ, πάρτυ με τραγούδι με φίλους

Μυτιλήνη: γράφουμε στον δικαστή για το Μπαμπά μας

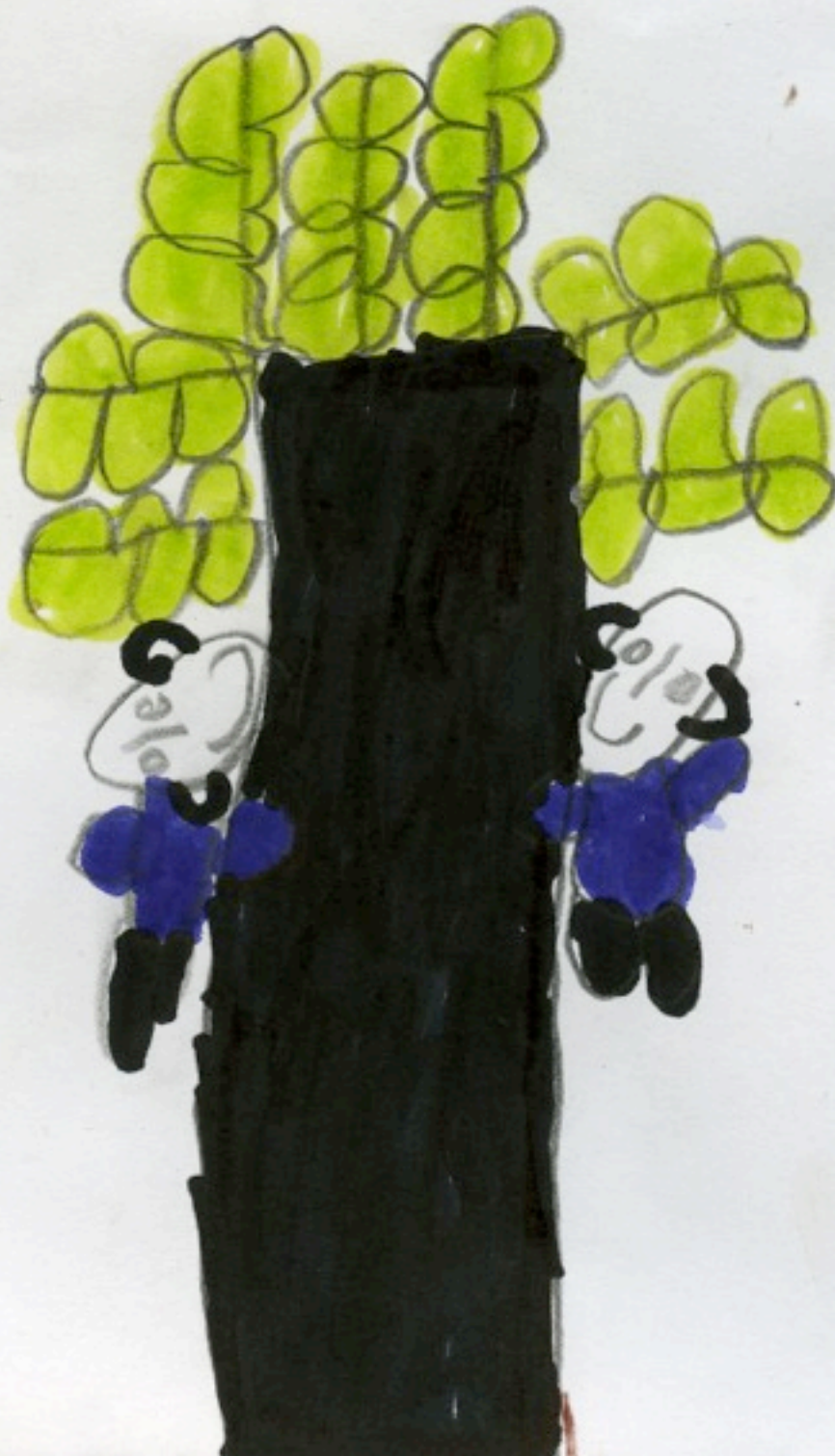

Hello all Peoples iam Talking
 five minute To for my father
 My name is DAND Acha
 My Father name is ZAHIL a criminal
 why my father in Griel
 My father is NOT a GRIEN NOT CAPITO
 you All is Things see because my father
 Have four children wife in mother in
 father/ why my father is bad working
 we want come To erope we NOTS want
 my father is go in the Griel
 we Have Problem in Afghanistan
 we come from Afghanistan To turkiye
 a Grien we wants School
 in we go To School we ASK in the
 School in the School is Talk is my
 father you Have NOT a card yours
 Children is NOT go School Because
 you Have NOT card a Grien we Stat
 work because we Have NOT School
 a Grien my mother in my father is
 working in the cloths company
 in we others working my sister brother
 in iam other working

we Have NOTS money for eating
 for cloths for HomeS mainly
 a Grien we come To Near Beach
 we seating in the Near Afghan
 Peoples suriya Peoples a very
 people is seat for ship for Bout
 a Grien my father is NOT Near
 me we Talks where my father
 where a Grien my father is NOT
 we seats in is the Near Beach
 we Talks now my father is come
 now a Grien my father is NOT
 come we seats one Night in
 the Near Beach 2 Day 3 Day 4 Day
 5 Day we seats the Near Beach
 a Grien my father is NOT come we
 go To Istanbul ofther 14 Day my
 father is calling me now iam in
 GRIEN my father is calling me
 we very Happy a Grien the were
 Talk To my mother now iam in
 the polistation my mother is too
 why my father is Talks iam come
 To creek side iam wants come to

Τα κορίτσια μαζεύουμε πλαστικά από τα σκουπίδια

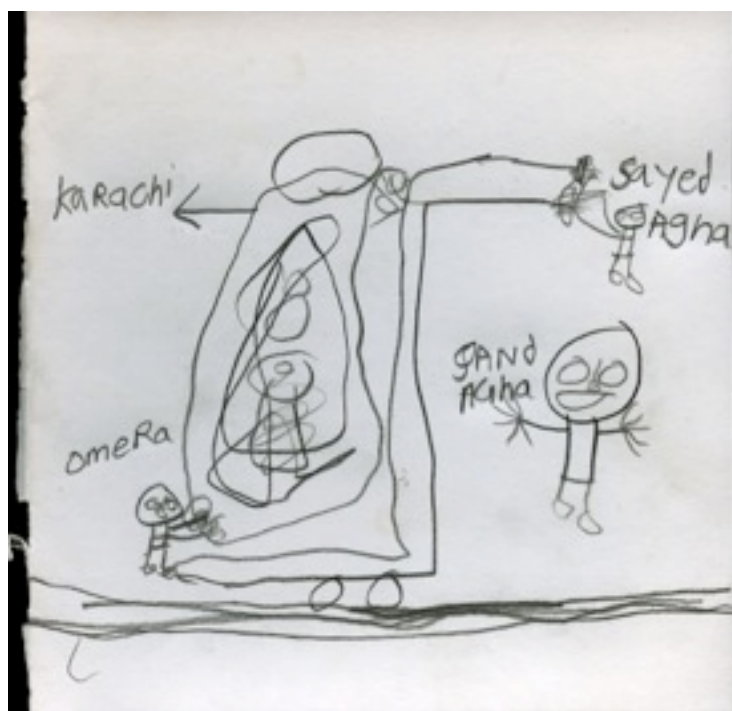
Μυτιλήνη: Η Μάριαμ και η Ομέιρα παίζουμε στα δέντρα του ΠΙΚΠΑ.

Turkiye side because i see this problem this water this small boat to for twenty person for twenty five persons is very big problem aghien iam wants come To Turkiye To see my daughters sons wife aghien the polis in the water polis water attack To ship aghien my father coming To Polis station Now my father in the Polis station Now we we wants to why my father in giel yous talk To my father you capitan why my father is have a problem why my father in giel aghien we come To my time kumps we go To Polis station aghien the well give for we Paper one months Paper aghien we talk To the polis we wants father where is my father we crying my brother my sister my mother iam we talks we wants father why my father in giel Now we see my father is good Not good aghien the well Adress for my father

3

Τουρκία: βρίσκουμε σκουπίδια στους τενεκέδες και τα βάζουμε στο καρότσι μας.

Τουρκία: όταν κουραζόταν η Ομέιρα και δεν μπορούσε να περπατήσει καθόταν στο καρότσι και εμείς την σπρώχναμε.

polis is talk my mother Zamil aghien now in the athen in the Hospital we go To athen aladafone aghien the well give my father Atlas Polis is talking me your father is attikon Hospital we go to attikon Hospital we see father my father is very very Sick we crying we talks one is my father giel in other one is Sick in the Hospital why why aghien my father time finish To go Aladafone Polis is come for my father we talks To the Polis Please give my father aghien my father is go to aladafone after 4 Day aghien my father come to xios the well calling me Now iam in xios you All come To my time Polis station you ASK why my father in giel because you All is comes you sleeping in the vico victoria park in the near aladafon door in attikon

4

Now we wants father why
 my father in chiel my fathers
 wants me children wife sleep
 in the park in the attikon hospital
 in the near aladafone Door Now
 you calling to aladafone To attikon
 you ask this children this woman
 is not sleep in the Near aladafone
 Door in attikon hospital Now we
 wants father Becus my father is not
 capitan Not a agent in my father want
 is capitan the well wants my children
 wife sleep in the park in Dirty year
 my father wants my children is crying
 every time my father wants my
 children is No Happy in other
 People children is happy my father
 wants this my father is not see
 for my brother mother sister is not
 see why ~~the~~ thank you marily
 thank you Sainia thank you efi
 thank you ipoenia thank you Simas
 thank you Hamid your HELPS thank
 your your HELP we wants fathe
 thank you your HELPS

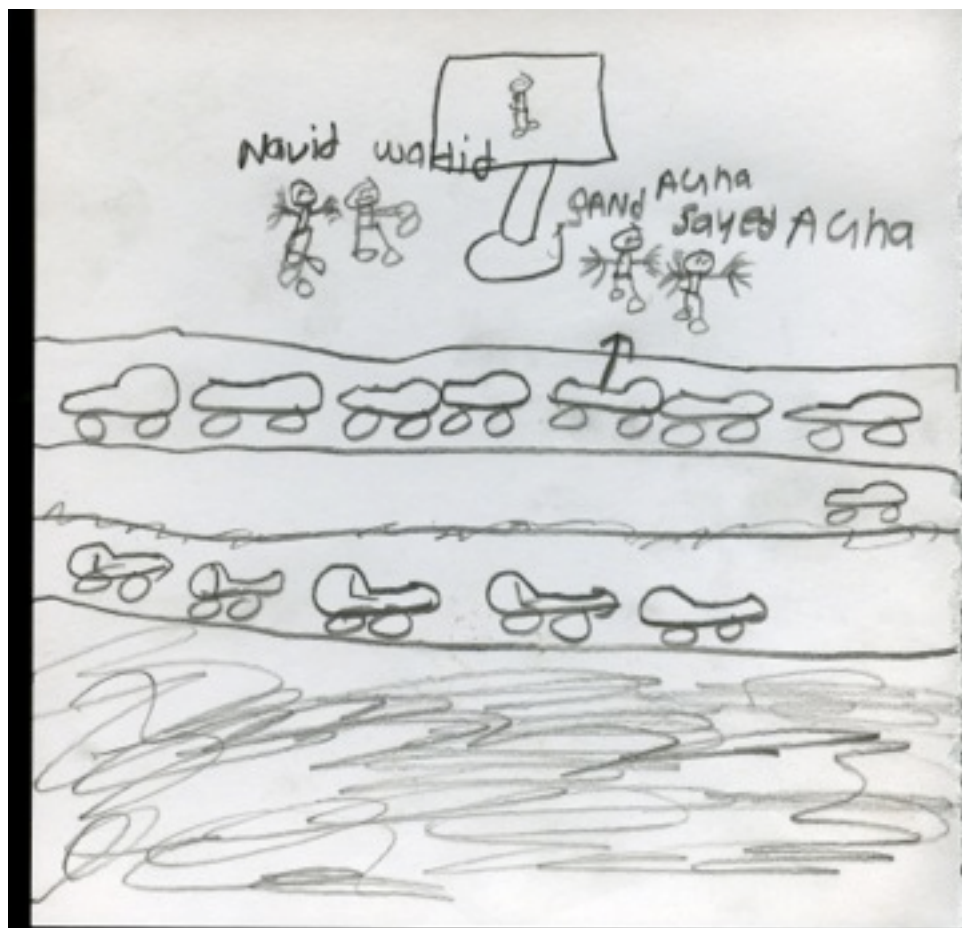
5

thank you marily yours HELP
 thank you efi yours HELP
 thank you Sainia yours HELP
 thank you Hamid yours HELP
 thank you ipoenia yours HELP
 thank you Simas yours HELP
 thank you lena yours HELP

we nots wants other
 thing we wants father you all
 Healping me Becuse we Have
 a Problems v in marily you Sent
 this Papers to President to Polistation
 to dicastiri Becuse people is see
 they have a Problem is not He
 have a Problem

thank your ALLS
 HELPING PERSON

6

Τουρκία:μας έχει πιάσει η αστυνομία και έχουμε σηκώσει τα χέρια ψηλά

Κανταρά:

Μας έπιασε η αστυνομία γιατί πουλάγαμε νερό στο δρόμο, μπουκαλάκια με νερό.

Για ένα μπουκαλάκι νερό μας έδιναν 1 euro. Ήταν σε ένα δρόμο απ'όπου περνούσαν πολλά αυτοκίνητα. Ξαφνικά σταμάτησε ένα αυτοκίνητο, δεν ήταν αυτοκίνητο της αστυνομίας, και μας είπαν : μπείτε μέσα. Εμείς είπαμε γιατί? Και μας είπαν : είμαστε αστυνομία. Οι δυο αδελφές μας έτρεξαν στο σπίτι, η μητέρα μου τρόμαξε, νόμιζε πως μας χτύπησε αμάξι.

Πιάσαν εμάς τα αγόρια και εμείς κλαίγαμε

Οι δυο αδελφές μας έτρεξαν στο σπίτι, η μητέρα μου τρόμαξε, νόμιζε πως μας χτύπησε αμάξι.

Παστού:

Τότε βρήκα μια γυναίκα από το Αφγανιστάν , ήταν Uzbek και μιλούσε Φαρσί.

Της είπα ότι τα παιδιά μου τα πήραν με ένα αυτοκίνητο, άγνωστοι άνθρωποι και δεν ξέρω τι να κάνω, ο άντρας μου δεν είναι εδώ. Είμαι μόνη μου.

Η γυναίκα είπε: εντάξει θα πάω στην αστυνομία να τους ψάξω. Η αστυνομία έν τω μεταξύ είχε πει στα παιδιά: Δεν έχετε χαρτιά και πουλάτε νερό! Θα σας απελάσουμε στο Αφγανιστάν.

Δόξα το θεό, αυτή η γυναίκα βρήκε τα παιδιά στο αστυνομικό Τμήμα να κλαίνε και να ουρλιάζουν. Η αστυνομία είπε: εσύ θα είσαι υπευθνη αν αυτά τα οι δυο ξαναπουλήσουν

Αυτή είπε : ναι εγώ θα είμαι υπεύθυνη . Η αστυνομία πήρε τα χαρτιά της τα έκανε φωτοτυπίες και πήρε και τα δαχτυλικά αποτυπώματα από τα δυο παιδιά .

Είπαν : αν τους πιάσουμε ξανά θα πληρώσεις εσύ 2000 λίρες και θα τους απελάσουμε στο Αφγανιστάν

Είπα στην γυναίκα να πει στην αστυνομία :

Τι να κάνουμε? Δεν έχω άλλη επιλογή από το να στείλω το μεγαλύτερο από τα αγόρια μου να μαζέψει σκουπίδια. Δεν έχουμε λεφτά. Δεν έχω άντρα να μας συντηρεί

Η αστυνομία είπε: εντάξει εάν δεν έχεις άντρα το μεγαλύτερο αγόρι μπορεί να μαζεύει σκουπίδια, αλλά να μην πουλάει νερό.

Μυτιλήνη: όχι πια άδεια μπουκάλια

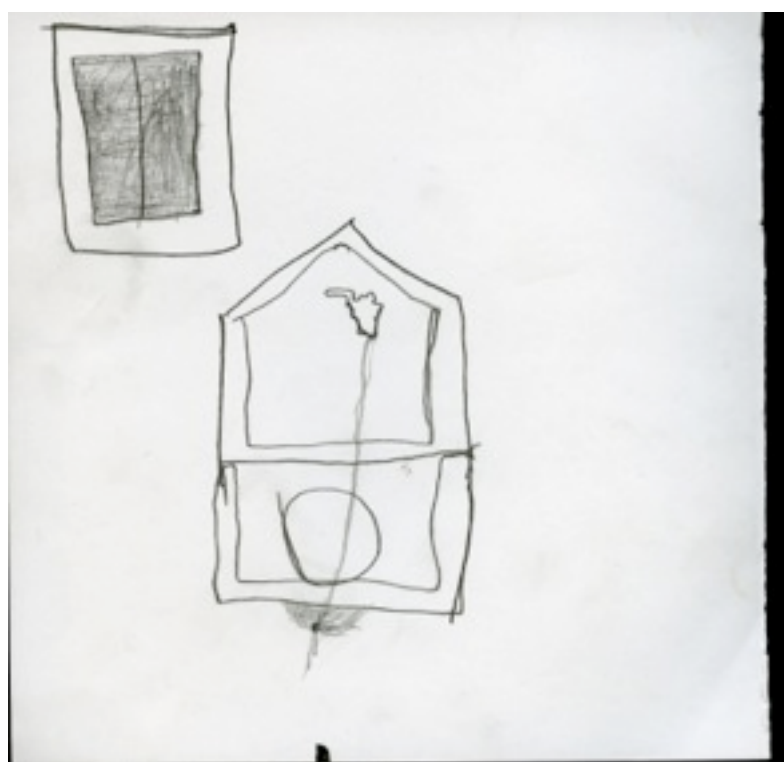
Μυτιλήνη: Έχουμε βρει καλές φίλες εδώ

Κόσμος έρχεται και φεύγει στο ΠΙΚΠΑ, μόνο εμείς μένουμε περιμένοντας τον μπαμπά

Μυτιλήνη , στο ΠΙΚΠΑ,
δίπλα έχει τέννις
μπάσκετ και μας
αρέσει

Μυτιλήνη, ΤΩΡΑ ΠΑΜΕ ΣΧΟΛΕΙΟ!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Σκίτσα: Ομέιρα , Μάριαμ, Σενταρά

Μετάφραση: Χαμίντ: Νταρί , Αρίστος: Ελληνικά , Κάθυ: Αγγλικά

Foto: Marily Stroux

Το βιβλιαράκι αυτό κυκλοφορεί σε Αγγλικά , Ελληνικά, Γερμανικά

Όταν ερχόμασταν, στην βάρκα, η θάλασσα και τα φώτα

Το βιβλιαράκι αυτό έγινε συλλογικά από αλληλέγγυο κόσμο στην Μυτιλήνη Αθήνα Αμβούργο.

Ελπίζουμε να συμβάλει στην γρήγορη απελευθέρωση του πατέρα των παιδιών.

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ!

<http://lesvos.w2eu.net>

<http://xoriooloimazi.blogspot.gr>

